

Misjoniteated

Nr. 12

20. detsember 1934

13. aastakäik

Aasta vahetusel.

Mõtted aasta vahetusel täidavad igat kainelt mõtlejat isearaliste tunnetega. Lapsepõlves wadatakse aastate möödumisel lootusrikkalt tulewiku, pidades juuremalt jaolt meeles aastaid, mis ees, milliste saatumisel noored saavad täisealisteks ja ühes sellega omawad teatavad eesõigused. Kuid ifegi noored kõnelewad juba „kuldsest lapsepõlwest“. Kui aga inimene kord jõuab täiseasje, siis ta huwi tahtmatult koondub möödunud aastate arwule. Need tuletawad temale meele kõige maisje ja ka inimese kadumust. Kuigi inimene kannab oma hinges igatjuht elada, igawesti elada, ometi ta on teadlik jelles kurwas tõsiasjas, et möödunud aastad on teda toonud lähemale surmale, kadumisele.

Kuidas aasta möödumine mõjub kristlasele, tõsiwile usklikule? Ka tema ei saa jelle juures jääda ükskõikseks. Ta tunneb, et ta on jõudnud igawikul: lähemale. Ka temas wõiwad tõusta mitmesugused mõtted, mis tingitud nõrkustest. Kuid elades tühjusetundest haaratud kaasinimeste seas temal on teejuhiks Jumala Sõna ja kadumise mõttekujude asemel kerkivad sealt tema meele igawesed töed nagu: „Aga sina oled seesama, ja sinu aastad ei lõpe mitte ära.“ „Mina elan ja teie peate ka elama.“ „Seesus Kristus on seesama eile, täna ja igawesti.“ Need laused paistawad tulekirjas uskliku eluteele ja peletawad kadumistunde. Tänukselt ta tuletab meele Jumala armastust, mis talle osaks saanud möödunud aastal, ja ta ütleb ühes Laawetiga: „Sa kroonid oma aastat heaga ja ju jäljed tilguwad raswa.“ Jumal on ka möödunud aastat krooninud heaga. Ta on õnnistanud meie maad, andes rikkalikku wilja-saagi. Ta on kinkinud meie maale rahu ja hoidnud meid õnnetuste eest. Ta on lubanud kõigile elada wabalt oma töekspidamist mööda ja teenida

Jumalat oma südametunnistuse järele. Kui mõtleme olufordadele juurel naabrimaal ja mujal, siis mõistame paremini hinnata käesolewat wabadust. Adwentrahwa wäike hulgate on wõinud elada oma töekspidamist mööda. Oleme wõinud kofuda seespoolt ja kaswada arwult. Oleme asutanud mitmel pool uusi gruppisid ja kogudusi. Paljud rõõmistawad ühes meiega esimest gastat Jumala tõe üle. Ka kirjanduspõllul oleme töötanud eduga. Kirjandusewangelistide arwu kohaselt on meie ühised piüüded kannud head wilja. Kõikjal oleme wõinud tunda Jumala rikkalikku õnnistust.

Singes kerkivad küsimused: Kas wõime weel kaua kasutada jenist wabadust? Mis toob meile uus aasta? Milliseid wõimalusi ta pakub?

Need küsimused äratagu meid erksamale tegutsemisele. Kristus ütles: „Mina pean tegema jelle tegusid, kes mind on läkitanud, nii kaua, kui päew on; öö tuleb, millal iiksti ei wõi midagi teha.“

Töötame jeni wirgalt, kuni jelloks weel wõimalus, ja kui tunneme oma saamatust, siis waatame jellele, kes ütleb: „Ära kardada mitte, sest mina olen sinuga; ära waata mitte enese ümber, sest mina olen ju Jumal, ma teen sind tugewaks, ma aitan sind ka, ma pean sind ka ülal oma õiguse parema käega.“

Mõtleme tänukselt minewikule, mille kstes Jumal meid kannud ja waatame lootusrikkalt tulewikku, usaldades end täielikult jelle hoole, kes ütleb: „Kuulge mind teie... keda kantakse emahust, keda wõetakse jülesse ju lapjekojast; kuni teie wanaks saate, olen mina seesama, ja kuni teie halliks lähete, tahan mina teid kanda.“

M. B.

Maapealne tempel taewase eesfujul.

Enne patulangemist oli inimesele pühaks paigaks Eeder ehk Paradiis. Pärast patulangemist inimene püüdis ehitada templi või palvemaja kohaks, kus ta võis kohata Jumalaga, nagu me seda selgesti näeme Jakobi läbielus. Hiljem Jumal andis oma rahvale käsu ehitada „püha maja“, milles ta nende juures pidi elama. Kui Jumala rahvas oli ühenduses oma Jumalaga, siis ta tundis ka juurt rõõmu templist ja selle teenistujest. Nõiti tema joone ja huve rahuldab tempel.

Jah Jumala juure, tema altari juure igatses ka täna iga hing otsekui linnute oma pesa juure. Täna aga ei ole meil enam templit ega temliteenistust varjuteenistuslikus mõttes, vaid see on tõelisuses. See tähendab, meil ei ole Jumalalt määratud ühki kindlat paika ega templit siin maa peal, kuhu me peaksime minema Jumalat kummardama, vaid „kus kaks ehk kolm on minu nimel üheskoos, seal olen mina kesk nende seas“. Kuid sellest hoolimata, et Jumalal ei ole maist templit ette nähtud, on see ometi olemas. „Ja Jumala tempel taewas tehti lahti,“ kirjutab Johannes. Taewane tempel oma teenistujega peaks kõitma veel rohkem meie huvi. Enne, kui võime dieti jaada aru taewasest templist ja selle teenistujest, peame heitma pilgu maiste templi varju-teenistujele, mis oli ju täieline pist sellest „kujust“, mis näidati Moosesele mäe peal.

Nii Melkiseedeki preestriametis kui ka Aroni telgiteenistuses oli Kristus A ning D. „Kristus oli see, kes rääkis Melkiseedeki — kõige kõrgema Jumala preestri läbi. Melkiseedek ei olnud mitte Kristus, vaid ta oli Jumala hääl jelles maailmas ja Isa asemil. Kristus rääkis aga kõigile minewiku rahwapõlvedele; Kristus on juhatanud oma rahvast ja on olnud maailma valgus.“ E. G. White. Review and Herald'is 18. weebr. 1890. a. „Seesinane on, kes oli koguduse sees kõrves,“ seesama oli, kes „käis nende eel päewaajal pilvesambas, neile teed juhatamas, ja ööajal tulesambas, neile walget tegemas, et nad ööd ja päewad mõitfid käia.“ 2. Moõ. 13, 21. Seesama oli, kes „rääkis ka Moosese vastu Siinai kõrves koguduse telgis.“ 4. Moõ. 1, 1. Seesama oli, „kelle au täitis telgimaja,“ kui see oli walmis jaanud. 2. Moõ. 40, 33—38.

Sellest ainame pist, kui juureks ettetäendusjeks oli esimene tell maa peal, kuigi see oli ainult puudulik wari taewase templi olemusest. Kui palju juurem tähendus peaks olema küll selle järele taewasel, tõelisel teenistujel, kus niid tee-

nib Melkiseedeki wiisi järele meie Lunastaja ja Ülempreester Jeesus!

Jumala rahwa mõtted peaksid eriti täna sinna loonduma, kust oleneb tema igawese elu jaatus.

„Jumala rahvas peaks selgesti mõistma pühapaigasteenistust ja uurimiskohut. Igaüks wajak iseene jaoks teadmist juure Ülempreestri seisukohast ja tööst. Teisiti on neil wõimatu harjutada nii oluliselt tähtsat usku, wõi olla seisukohal, kus Jumal tahab, et nad peaksid olema. Igaühel on hing päästa wõi kaotada. Jumala kohtus on igaühe asi kaalul. Igaüks peab seisma film filmi vastu juure kohtunifuga. Kui tähtis on seepärast, et igaüks katuks enesele ette kujutada pühalikku etendust, kui kohut peetakse ja raamatud awatakse; kui igaüks peab seisma Taanieliga oma liijuosa pärast päewade lõpul.

Nõik, kes selle asja üle on walguis jaanud, peawad tunnistust andma juurtest tõdedest, mis Jumal on usaldanud nende kätte. Püha paif taewas on Kristuse töö päris keskpunkt. See maksab iga hinge kohta, kes maa peal elab. See toob meile esile lunastuse eelkawa ja toob meid alla kuni aja lõpuni ja awaldab õiguse ja patu wahel peetawa mõitluse wõiduka lõpu.

Kristuse wahetallitus inime jaoks taewases pühas paigas on niisama oluliselt tarwiline õndjuse eelkawas kui tema jurm ristil. Oma jurma läbi ta alustas seda tööd, mille teostamiseks ta läks taewasse pärast oma illestõusmist. Me peame usus sisse minema, waheteki taha, kuhu eelkäijad meie eest on sisse läinud. Seal peegeldub Kolgata ristilt paistew walgus. Seal wõime jaada selgema hisjewaate lunastuse jaladusest.“ „Suur mõitlus“, Ihf. 247.

Warjuteenistus.

Esmalt waatlome pist jeda maist „püha maja“, ehk „telki“, mis Moosese tegi selle „tõelise telgi“ kuu järele, mis taewas on. Ehki see oli wäike kolkupandaw tell, oli ta siiski auiline ja ilus ehitus. Selle pikkus oli ainult 55 jalga, laius ja kõrgus 18 jalga. Kolm telgi külge ehk seinad olid püstiseiswajst kümneküünralistest kullatud laudadest. Ida- ehk esiküljeks oli ilus waip ehk tell, mis moodustas ka ühtlasi hisjekäigu telki. Wattedeks ehk katujeks oli neljakordne, mitmewärmilistest tellidest kolkupandaw kate (2. Moõ. 26, 1—14), millel oli juur tähendus tõelisujele endale. Püha ja kõige pühama paiga waheseinaks oli n. n. wahetell, mis oli kinnitatud neljake sitimipuuwambale. „Püha paiga“ alla kuulus kaks kolmandikku üld-

ruumalast ja „kõige pühama“ all oli ülejäänud $\frac{1}{3}$ ruumist. Telki piiras ümber wajshammastele asetatud „kallist linasest riidest“ valmistatud tekkidest aed, mis moodustas „eesõue“. Selle eesõue sissekäigu kohal oli wasest põletamisohwri altar. Altari ja telgi ukse wahel seisis pesemise-riist, kus preestrid pesid oma käsi ja jalgu enne kui nad tohtisid minna telki ohwerdama. Telgi esimeses ojas ehk n. n. „pühas paigas“ oli wastu lõunat kuldküünlajalg seitsme lambiga, mis ruumi walgustas öösi kui päewa; põhjapool oli laud, kuhu preestrid pidid igal hingamispäewal panema kaks-teist ettepanemise leiba kahte ossa ühes wiirukiga. Ukse waheteki ees, mis eraldas „püha paika“ „kõige pühamaist“, seisis kuldne suitsetamise altar, millel preester põletas igal hommikul ja õhtul suitsetamisrohku; selle altari sarwedele riputas ülempreester werd juurel äralepitamispäewal. Selle altari tule Jumal oli ise süüdanud põlema.

Waheteki taga oli see „kõige pühama paik“, wana-seaduse lepitusteenustuse keskpunkt ja kirjutas ühendust maa ja taewa wahel. Seal oli ka see püha seaduselaegas, — sitimipuuist kirstukujuline kast, milles hoiti alal Jumala sõnmega kirjutatud künne käsku, mida seepärast seaduselaekaks hüüti, et Jumala ja Iisraeli wahel sõlmitud seaduse aluseks oli künne käsku. Laeka katet ehk kaant kutsuti „lepitamiskaaneks“, juurepäraline meistratöö, mis tähendas Kristuse armutrooni, kus käjuüleastuja patune võib leida tema läbi lepitust. Kaane peal oli kaks keerubi. Nende kahe keerubi ehk ingli seisid — üks-teise wastu pöördud nägudega, auhartuses seaduselaekale alla waadates — kirjutas jeda auhartust, millega waatasid taewased wäehulgad Jumala käskudele.

Lepitamiskaane kohal oli see „Schechinah“, ehk jumaliku ilmumise teadaande paik, ja kahe keerubi wahel Jumal kuulutas oma taht.

Ohjekui püha maja jagunes kaheks erinevaks ruumiks, nii oli ka selle teenistus kahejagune. Pühas paigas teenisid preestrid iga päew, kuna kõige pühamaise ülempreester tohtis minna ainult selleks määratud ajal — seitsmenda kuu künne-damal päewal, lepitamise juurel hingamispäewal. (3. Moj. 23, 27—32.)

Iga päewane teenistus.

Jumalast määratud ülesanne preestritele oli: „Kaks üheaastast talle igapäew. Teise talle pead ja hommikul valmistama, ja teise talle pead ja valmistama keskpäewa ajal.“ Edasi oli käsitud:

„Ja Aaron peab süütama põlema magusa haisuga suitsetamisrohutuid, iga hommiku kui ta lambid hästi valmistanud, peab ta jeda süütama põlema. Ja Aaron peab süütama lambid keskpäewa ajal.“ 2. Moj. 29, 38, 39; 30, 7, 8.

Peale põletamise-, roa-, süü-, tänu- ja kiituse-ohwri kahetsew patune isik, oli see preester, wiirust või mõni alam, kõi päew-päewa järele ühe weata ohwirilooma käeförwal telgi ukse ette ja oma kätt ohwirilooma peale pannes tunnistas ta oma pattu, mis ta tähenduskujulisel pani enese pealt süütu ohwirilooma peale. Siis tapeti ohwiriloom ja preester kandis selle were püha paika waheteki ette, mille taga oli seaduselaegas künne käsuga (patune oli käjust üle astunud). Selle talitusega kanti patt tähenduslikult pühasse paika. Sellega oli süüdlane patust waba, patt oli templitse toodud, kuid weel mitte kõrwaldatud. Selleks oli Jumalast ette nähtud juurem ohwer ja määratud aeg —

Iga-aastane lepitamispäew.

See oli juurimaks sündmuseks Iisraelis. „Seitsmenda kuu esimene päew peab teile olema hingamispäew, koguduse püha, pühana häälega kuulutatud“ oli Jumala käsk. Pühana puhumise-ga kutsuti rahwas üles ette valmistama juureks lepitamise- ehk kohtupäewaks, mis algas künne päewa pärast. Rahwale, kuid eriti ülempreestritele, oli see juureks tähenduslik. 3. Moj. 16. peatükki järele pidi ülempreester sel päewal wõtma rahwast kaks sikku, nende wahel liisku heitma ja siku, selle peale oli langenud liist, Jehoowa ohwerdama. Selle siku ta pidi tapma ja selle were wiima waheteki taha kõige pühamaise paika ja pidi jeda riputama lepitamise kaane peale ja selle ette. „Nõnda peab ta lepitamist tegema püha maja eest, Iisraeli laste roojuse ja nende üleastumiste pärast kõige nende pattude järele; ja nõnda peab ta tegema koguduse telgiga, mis nende seas seisab, nende roojuste seas. Ja ükski inimene ei pea koguduse telgis olema, kui ta sisse läheb pühama majas äralepitamist tegema, jeni kui ta wälja tuleb; nõnda peab ta lepitamist tegema iseene eest, ja oma pere eest, ja kõige Iisraeli koguduse eest“. See pühalik toiming oli elu ja surmaga seotud. Selleks, „et ta ära ei jure“, ülempreester pidi kõige pühamaise minnes kaasa wõtma tapetud siku were ja altariilt suitsetamispanni ühes rohuga ja jeal „suitsetamisrohu tule peale panema Jehoowa ette, et suitsetamise suitsepilw katub lepitamiskaane,“ mille peal Jehoowa ennast näha andis.

Tellige „Misjoniteated“ 1935. aasta peale wõi ostte iga järjekordne number. Teie toetust on tarwis, et „Misjoniteated“ saaks ilmuda iga kuu suuremas kaustas.

Kaaja mõetud were preester riputas lepitamise-kaanele ja selle ette, et puhastada enese, oma pere, ja Iisraeli koguduse patud, püha maja, altarit ja kogu telki roojusest, mis möödunud aastal oli sinna kantud.

Ujal, kus ülempreester viibis kõige pühamas paigas, pidi ka rahva seas suur töö korda saadeta: Rahvas pidi kõik sellest osa võtma, nad pidid oma hingelid waevama, s. t. ennast südamest läbi katsuma, erilise ohvri Iisrandale tooma ja pattude andestamist paluma. See oli otustaw päew: kas andeks saada ja elada või pattudes hukkuda. Jumala töötus oli auline: „Kõigist oma pattudest teie peate Jehoowa ees puhtaks jaama“. Põnewusega ja pühalikult tundega ootas rahvas, keistes püha maja ees, ülempreestri väljumise silmapilku kõige pühama paigast. Ous preester dieti talitanud oma ülesande? Või on ta wea teinud ning surma saanud? Kas on ta minu patu puhastanud? Mii võis küsida iga kahetsjav hing... Rõõm võis täita iga südant, kui nad nägid preestrit väljumast ja panemas käed elava isiku pea peale, tunnistades üles kõik Iisraeli laste ülekohu ja patu. Niiid pidi see siik, kes oli kohane sõrdlus jaatanale, „enepeal kandma kõik nende ülekohu maale, kuhu ükski ei saa; ja ta peab siia sinna kõrbe lahti lastma.“ Lahtilastud siik ei tulnud enam Iisraeli

leeri ja mees, kes siia ära viis, pidi ennast ja omi riideid pesema, enne kui ta tohtis leeri tagasi tulla.

Teenistus tõelises templis.

Kui auline võis olla esimene tempel ja selle teenistus, siiski see oli kadunud ja maine, kus „vahetekk lõhki kätkest ülemast otjast alamast jaadik“, ja selle kuulsa Saalomoni ehitusele ei jäädud „kivi kivi peale“. See oli ainult „taevaste asjade wari“. Warjus nägi Jumala rahvas ette tõelist püha paika ja õiget ohvitalle. Kõik Jumala sulased wanas ja uues seaduses ootasid midagi paremat ja täielikumast. Jumal on rahuldanud ka nende soomid ja ilmutanud neile kui ka meile, kui wiimsele rahwapolwele, oma saladusi pühast paigast taewas. Juba apostel heitis oma hingeankru sinna „waheteki taha jeespidise paiga sisse, kuhu meie eel on sisse läinud Jeesus, kes Melkiseedeke wiisi järele on ülemaks preestriks saanud igawesti, ei mitte sinna püha paiga sisse, mis kättega on tohtud, mis on tõsi püha paiga tähendus, waid sinna taewase sisse, ennast niiid näitama Jumala palge ees meie eest“.

Jeesuse teenistust taewases templis armuaja lõpuni käsitlem pikemalt järgmises numbris.

L. Nikkar.

Koguduse elu.

Toimetaja: L. Nikkar.

Ametnikkude valimine.

Jumal nõuab korda. Kogudus on tema tunnistaja maa peal. Koguduse keskel wiibib Püha Waim, kes on tegew ametnikkude läbi.

Seepärast on igas koguduses ametnikkude valimine väga tähtis, kuna sellest oleneb täiesti kas koguduse heaolu või häda. Et olla abiks adventusliffkudele aastawahetusel toimuwatel walimistel, toon selgituse, (1) koguduse ametnikkudest, (2) nende wõimetest ja kutseist ning (3) walimiste korraldamisest.

1. Koguduse ametnikud.

Jumala koguduse ametid on seatud Pühast Waimust (1. Kor. 12, 8—11.), seepärast peab ametnikkude walimine toimuma ka Waimu määramise järele. Ametnikkude waim ja ülesanded on:

- Teenimiswaim, mida õhutab armastus, peab olema igal ametnikul. 1. Petr. 4, 10; 2. Kor. 5, 14.
- Zialgi ei peaks walitama kedagi seepärast, et teha temale heameelt või teda rahuldada.
- Ametnikkude töö on: Kristuse ihu ülesehitamine, kõigi koguduselikkmete iseloomu kaswata-

mine, et saada Jumala Roja sarnasets usus ja teadmises. (Ew. 4, 12—15.)

2. Wõimed ja kutse.

Ametisse kutsumine oleneb waimulikkudest, waimsetest ja moraalsetest wõimetest ja omadusest. Koguduse ametid pole kohad neile, kes on weel noored ja teadmatud usus. Kuigi uusi ametnikke peaks kaswatawama, siiski see kaswatus ei tohi olla alles „ameti“. Peaks olema enne ettevalmistus. Enne abiline, siis ametnik. Kogudus peaks panema alati kõige tublimad jõud ametisse, isegi kui nad on juba palju aastaid seda ametit pidanud. Jumala töö on nii tähtis, et isegi parimad jõud wõiksid olla paremad.

Millised wõimed tuleb eriti arwesse wõtta koguduse ametnikkude walimisel? Wain seas järgmised:

- Kas ta on tõsine kristlane? Kandidaat koguduse ametile peaks olema tuntud hea kristliku iseloomu poolest. Ta peaks olema Kristuse õige esindaja.

b) Kas ta juudab Kristuje karja hoida? Paulus ja Peetrus tõstavad selle wõime eriti esile. (Ap. t. 20, 28; 1. Petr. 5, 1—3.) Kui jutt on kogudusewanemast, siis maksab küsimus: Kas ta tunneb piiblit, ja kas ta juudab seda edasi anda, mis ta teab?

c) Kas ta on karjane? Karjane kaitseb, juhib ja toidab oma lambaid. Nõrkasid ta ostab anda. Samuti peab iga ametnik täitma oma ülesanded.

d) Kas ta juudab juhtida? Kas ta walitseb oma kodu õieti? Kas ta juudab hoida rahu, forda, tööd ja pühadust koguduses?

e) Kas ta on adventist? Wõi ta on ainult nime poolest koguduses? Kas ta usub adventkuulutust ja elab ka jeda läbi? Kellelgi ei peaks olema amet koguduses, kes ei ela ega õpeta kõigest jüdamest ja kõigest wäest adventkuulutust. Kui keegi on kümnise, misjonitöö, adventorganisatsiooni ja tööjuhtimise vastu ning õpetab jeda, mis ei ole adventkuulutus, siis ei peaks jeda isikut walima ametisse koguduses.

f) Kas ta hoiab meie põhimõtteid kõrgel? Kas ta hoidub maailma-waimust?

g) Kas ta elab kõlbelist elu? Kõlbeline tase peab tõusma. Kui äga ametnikud on komistujeks, siis on wõimata kogudust kaswatada nagu tarwis.

h) Kas ta toetab plaane, mis on tehtud töötoetamiseks ja ülesehitamiseks? Sumala kogudus on töötav ja loow asutus. Koguduselikest kuni general-konverentji esimeheni kõik peawad Sumala plaane hindama ja läbi wiima. Üksmeelne selles teeb tugewaks.

3. Walimiste korraldamine.

Kogudusewanem küsib koguduselt, mismoodi tahetakse walimised korraldada — kas koguduse nõukogu peaks walima nimetusnõukogu wõi tahab kogudus üldkoosolekul ise walida nimetusnõukogu. Mõlemad wiisid on kohased. Vihtsam, otstarbekohasem ja parem on esimene. Sel juhul kogudusewa-

nem küsib koguduse nõusoleku hääletamise teel. On enamus selle poolt, et koguduse nõukogu peab nime-tama nimetusnõukogu, siis kogudusewanem kutsub nõukogu kokku. Järgmisel hingamispäeval kogudus finnitab nimetusnõukogu ja selle juhataja.

Nimetusenõukogu tuleb walida isikuteest, kel pole ameteid koguduses. Kohapealne jutlustaja, piirkonna wanem, liidu esimees wõi koguduse poolt määratud isik juhib nimetusnõukogu. Mõngil tingimisel ei peaks senine kogudusewanem juhtima jeda nõukogu. Nimetusnõukogu asub kohe tööle. Tal tuleb ette panna järgmised ametnikud:

a) Koguduse jaoks: Wanem (wõi juht), diakonid, kirjatoimetaja, kassapidaja, misjonijuht, misjonikirjatoimetaja (kirjandusekapi pidaja), korrijuht, mängija ja nõukogu.

b) Hingamispäewakooli jaoks: Juhataja, abijuhataja, kirjatoimetaja, abikirjatoimetaja, õpetajad ja abiõpetajad.

c) Noorjoo-osa-konna jaoks: Juht, abijuht, kirjatoimetaja, kassapidaja ja nõukogu.

Kui nimetusnõukogu on isikud walinud, keda ette panna kandidaadidena, siis peab neid ka külastama, et teha kindlaks, kas nad wõtawad ameti vastu. Üraütlemistest walimispäeval tuleb hoiduda.

Järgmine samm on walimine ise. Nimetusnõukogu juhataja teatab kogudusewanemale, et ettepanek on walmis. Wanem teatab jutlustajale wõi liidu esimehele, et walimine wõib aset leida. Jutlustaja wõi esimehe juhtimisel teostatakse walimine. Walimine peaks olema, kus wõimalik, kaks nädalat enne aasta lõppu, nii et uued ametnikud wõiksid kohaneda oma tööle. Nasta lõpul tulewad endised ja uued ametnikud kokku jutlustaja juhtimisel. Koguduse raamatud lõpetatakse korrapäraselt ning uued ametnikud wõtawad raamatud ja wastutuse üle.

Senine kirjutaja teatab walimise tulemustest liidule, kes siis uuel aastal tarwiliste kirjawahetustega pöördub uute ametnikkude poole.

H. L. Rudy.

Kuidas noomida.

Igaüks soovib teises näha eestujulistku usklikku. Ja kui teine komistab, siis see tekitab ärewust. On tarwis midagi ette wõtta, et asja parandada. Tuleb tahtmine inimest taga rääkida ja hulkka mõista, et waat, mis ta teeb, waat, mis-jugune ta on, ning sellest aetakse juttu tundide wiisi. See wiimane tegu on mõnel juhul veel juurem esimus. Seda aga ei panda endas tähele.

Et asja parandada, selleks on tarwis wäga mõistlikku meelt.

Teise esimust kolmandatele rääkida ei ole lubatav. Esija ei soowi, et tema tegu oleks teisetele teada. Ta wõitleb selle pärast iseendaga ja tal on soov jeda maha jätta. Aga kui ta kuuleb, et sellest on tehtud juur laim, siis ta teeb ka oma südame kowaks, piüiab oma tegu õigustada, ega paranda meelt. Nii tagarääkimised jaadawad teise hulkka. Mõtelge selle peale!

Tuleb minna esija enda juure ja teda manitada wõi noomida. „Kui sinu wend sinu vastu esjab, siis mine ja noomi teda enese ja tema kes-

kis ükspäini; kui tema sind kuuleb, siis oled sina oma wenna kajuks saanud." Mat. 18, 15.

Raske on öelda juudlasele otsekõhe tõtt, tergem on juudidistada tagaselja. Me peame siiski juudlasele wiga näitama. Kuid me ei tohi teda juudidistustega üle külvata ja temale kallale tungida. Kui juudlane on julgenud eksiida, siis ta julgeb ka ennast kaitseada. Me peame rääkima kaastundes ja armastuses, et eksiija jäidant liigutada. Paulus kirjutab: „Kes tahase meelega juhatab neid, kes wastu panewad, ehk Jumal neile wabest annaks meelt parandada ja tõtt tunda." 2. Tim. 2, 25. Kas oleme mõelnud jellest — tahase meelega juhata. Meie, kes ise eksiime, peakime ajuma väga ettevaatlikult jellele ülesandele. Paneme tähele pühakirjast, kuidas Jumal ja Kristus on kohelnud eksiijaid. Milline armastus, kannatlikkus juudlasega. „Pöörake ümber, pöörake ümber, mispärast tahate jürra," palub Jumal inimest, kes teda on ära põlanud. Kristus kurdab: „Kui mitu korda ma olen tahtnud sinu lapsi koguda otsekui kana kogub oma poegi tiibade alla ja teie ei ole tahtnud." Kristus näeb inimest kui kujukutut ning waawatut ja tunneb kaasa. Ta tahab armastuses inimest patust wabastada. Meie aga tahame seda teha wihates, jeepäraht ei lähe jee meil korda.

Roomija esimene samm peaks olema enese-

läbibatsumine, kas juunib teda jelleks kaastunne, armastus. Kui meie tõukejõuks on kaastunne ja armastus, siis me juudame mõista kujukutu tõelist palet, jeesmisi heitlusi ja kannatusi. Oleksid meil filmad nägemiseks! Kahjuks me oleme jageli pimedad. Peame juutma tulla nii lähedale, et hing hingega kokku saab. Teise inimese süjetunne peab meile olema püha. On lubamatu tungida hinge walujalt, hoolimatult.

Roomija oja on olla wahetajaja — juhtida, õpetada. Tuleb ära jätta kõik ahwardused, järel-
dused, otjused. Ei tule kõmmata kitsaid piirjooni, waid peab andma mõimalustele maad — „ehk Jumal wabest annaks meelt parandada". Meil peab olema väga juur lootus eksiija kohta, siis saame teda aidata.

Sellele pühale ülesandele oleme kõlbmatud siis, kui jätame enese tähele panemata, kui me ei arenda eneses ligimesearmastust, kannatlikkust, juudjustunnet. Siis muutume kitsarinnalisteks, laitjateks ja jatumeme pimedasse tuldusse, millest paistab wälja eneseõigeõpidamine.

Mõistkem üksteist ja aidakem üksteist!

Sarwa on inimeses kadunud kõik hea. Ole-
ueb meist, kas toome eksiija õigele teele, wõi tõu-
kame jäädawalt jügarusse, põhja.

H. Leinbof.

Raske läbielu.

Jumal kogub oma rahwa nii linnast kui ka maalt. Tema waim annab inimestele märku ja toob nad tõe juure. Läheb tõeks, mis ütleb Joel, et Jehoowa walab oma waimu kõige liha peale, tema lapjed peawad prohweiti wiisil rääkima ja unenägusid nägema. Selle kohta annab tunnustuse öde Mält Wilhandist. Ta jutustab:

Wanemad on mulle õpetanud jumalafortust ja ma olen ise hoolega püüdnud Jumalat teenida. Ja ta on end mulle annud tunda.

Üle kümne aasta tagasi ma nägin imelise unenäo. Ma nägin, et olin oma kodu lähedal. Mu ette teele wisati maha ilus lamp ja jee läks puruks. Mul oli jellest nii kahju ja ma hakkasin kildusid ules korjama. Korjates märkasin inimese tee ääres. Ta waatas minu poole ja ütles: „Sina oled jee lamp, mida ma olen jia maha wisanud oma kojast sinu ülesastumise päraht kuni ma oma armu läbi jaan jind uuesti kōitma oma kōja müüride külge." See unenägu on mulle annud palju mõtelda. Ma olen uurinud pühakirja ja palwetanud. Mu kätte jattusid prohwetikuulutuse seletused, mida töid kirjandusewangelistid, nimelt „Suur mõitlus" ja „Seitse pitsarit". Ma uurisin ja õppisin neid hoolega. Aga ma ei teadnud, mis ma pean edasi tegema; ma mõtlesin, millal ma saan

luua ühenduse nendega, kes jeda usuwad ja õpetawad, kelle käes on jee tõine walguis.

Meli aastat tagasi mul oli teine nägemus. Ma nägin, et seisin jellesama tee peal. Mu juure ilmus keegi lambiga käes ja ütles mulle: „Ma tõin sulle uue lambi, pane jee oma perekonna keskele põlema." Ta andis jelle lambi minu kätte ja näitas, et lambis on õli üle poole, ning ütles: „Kanna hoolt, et õli ei lõpe, waid et lamp täis saab." Ma waatafin enese ümber, et muu keegi ei liikunud. Ma olin imestunud ja küsisin, kes jelle lambi jaadab? Ja mulle öeldi, et jelle jaadab Jeesus. Siis ma küsisin, kes ta ise on, ja ta wastas, et ta on Jeesuse jaadik. Ja weel kolmandaks küsisin, kuit ma wõin jaada jeda õli. Siis ta wastas: „Ema annab sulle teada kōha, kuit õli jaab; aga jee ema pole sinu lihane ema, waid jee on usklik ristikogudus." Seepeale wõõras tõusis, liigutas kolm korda käsi ja ütles, terwis, terwis, terwis, ning kadus filmist. Ja lamp jäi minu kätte. Nii oli unenägu.

Möödujid aastad, kus ma olin ifka weel otjime teel.

Möödunud juwel käisid wennad A. Sabraf ja A. Rosinski Wilhandis ja pidasid koosoleku. Sil-

jem tuli A. Rosinsky jälle koosolekut pidama. Aga jeda ta ei jaanud enam pidada. Jõuk noormehi tormas räuskavalt jisse ja sundis kõneleja lahku- ma. Kuulutujust huvitatud inimesed tulid siis minu poole ja seal peeti koosolek edasi.

Wiljandi hariduseltgi tegelased olid mõtnud ette, et nad ei poolda lahkuksu ja lõowad Wiljan- dist lahkujulised wälja.

Wend Rosinsky lahkus Wiljandi jaarelt ja sõi- tis Kihelkonda. Wiljandi mehed sõitsid ette ja mõtsid ta seal finni ning wiisid konstaabli juure, jüüdistades teda riigiwastajena. Konstaabel ku- las asja üle ja leidis Rosinsky jüütu olewat, kuna ta on ainult pidanud waimuliku koosoleku.

Kuna ma hoidsin adventkuulutuse poole, siis oli mul walus näha ja kuulda noormeeste alatut tegu. Ma jõudsin otjusele, et see kuulutus on tõde ja saatan sõdib wäga jelle wastu. Siis mõtsin ette ja läksin Kuressaare, otjisin seal koguduse üles. Mind ristiti.

Kui Wiljandi rahwas jai teada, et ma olen ris- titud, siis hakati mind kangesti taga kiusama. Oh kuis nad mind naerfid, hurjutafid ja pilkafid. Sihilikult mõeti tarwitusele igasugused abinõud, et mind kas wõi Wiljandi jaarelt minema kihutada. Minu mehele, kes on meremees ookeanilaewal, kir- jutati laimufirjad minu kohta, kuis mina kõik oma elu häwitawat jne. Minu mees sattus ka nende firjade põhjal ahastusse ja ärewusse. Ta saatis kellelegi raha ja palus meie lapsed wõtta oma hoole alla, ja ühtlasi kuulutati ajalehtedes, et mees minu tegude eest ei wastuta. Ja minule mees saa- tis ähwardawaid kirju. Kõik teiste wale pärast...

Mind peeti teotuseks Wiljandile ja taheti jün- dida oma usust taganema.

Mul oli wäga raske jeda kõike kanda. Mu hingepiin oli kirjeldamatu. Ma palwetasin wäga palju. Jumal on mind kinnitanud mitmel wiisil. Ta on mulle annud weel mitmed unenäod, mis mind on trööstinud.

Elustus Tõrwa koguduses.

Tõrwa on Lõuna-Eesti wäiksemad linnu, mille ümbruses loodus ja maastik on wõrdlemisi ilus. Selles linnas asub meie 18-liikmeline kogudus. See kogudus ei ole hiljuti ellu tõusnud waid ta on üsna wana. Mastaid tagasi on seal olnud ja töötanud isegi kuulutaja, kuid niüid pole juba ammuft ajast jelles linnas keegi pidanud awalikke järjekorralisi koosolekuid ning koguduse elu on läi- nud nii wäiksest wana rada edasi. Järsku jai aga Tõrwa kogudusele ojaft juur elustus — sinna oli tulnud kokku mujalt linnadest tegelasi otjekui mõ- nele kongressile. Seal oli J. Lamberg Tallinna 3. kogudusest, mina Tallinna 1-st, A. Roje Paideft, S. Jablow Kärust, firjandusewangelistid Kiwi ja Pöder, siis weel Tallinna 3. Lõhmused, kes asu- nud sinna elama, — kõik juured laulumehed ja mõned isegi koorijuhid. Tõrwa kogudusele oli kor- raga jaanud laulukoor.

Kui mulle efines wõimalus sinna sõita, siis neil noortel walmis plaan. Kuulati hingamispäe- wa õhtuks juur tuletõrjufate jaal ja kuulutused pandi wälja.

Hingamispäewal muidugi kogunesid kohalikud liikmed ja külalised. Selle tagajärjel hingamis- päewakool kujunes osawõtjaterikkaks ja elawaks. See oli tõeline elustus Tõrwa kogudusele.

Pärast lõunat korraldati lauluharjutus ja õh- tul kella 7 ajal koosolek wõõrastele. Saalis, mis mahutab 700 inimest, kokkutulnud rahwas täitis

umbes pool ruumi. Inimesed olid juuresti huwi- tatud ettekandest ja eriti koorilauludeft. Jäädi igatsusega ootama, millal peetakse jällegi niisugune tund. Ütlejimegi ette noorte koosoleku, mis pidi järgnema kaks nädalat hiljem.

Järgmisel päewal mindi wälja loikustanutöö wõidukäigule. Kõik, kellel wähegi wõimalik, need läksid. Üks noor wõitis ära niisuguse takistuse, mille pärast nii mitmedki teised oleksid jäänu ta- gasti ja wabandanud.

Mõned neist noortest, kes jell puhul wiibisid Tõrwas, olid seal oma töökohustuste tõttu ainult lühikeft aega, kuna teised jääwad kauemaks, nende seas noored, wend ja õde Lõhmused, kes on kogu- dusele juureks abiiks. Koguduse wanemaks Tõrwas on juba aastaid Andres Lugas, kes oma rahwa eest isalikult hoolitseb ja terve südamega wõtub oja koguduse elust.

Niüid oleks Tõrwas hea teha ewangeeliumi- tööd, jett laulukoor on olemas, ka rahwas awal dab poolehoidu. Teised usufeltsid töötawad Tõrwas õige intensiivseft. Baptistidel on oma palmela ja wabakoguduslased ehitafid ka hiljuti. Kuudas on aga meie kui wiimseaja tõe kuulutajate tööga?

Peaks jee Tõrwa kogudusele ojaft jaanud wäi- ke elustus warsti lõoma lõffele palju juuremates loekides.

A. S.

„Meie Aja“ muretsete tingimata nii endale kui ka omastele —
tuttawatele.

Sisemisjon.

Tolmetaja: A. Sabrak.

Tehkem midagi puudustkannatajate heaks.

Oleme juba pea jõudnud külmale talveajale. Talv on küll rõõmuks neile, kel on hea riietus, soojad toad ja korralik toit. Kuid on palju wae-seid, wanu ja haigeid, kes peawad iseäranis palju kannatama talwel. Tihti need inimesed ei ole oma wiletujes ije jüüdi, waid eluolu on neid jellel-lesje ajetanud.

Müüd on aga meie kui kriptlaste kohustus midagi teha nende heaks, jeda ootab meilt Ennis-tegija. Mattheuse 25. peatükist näeme, et juures kohtumõistmises on juust mõõduandmaks see, kuidas me oleme oma kaasinimeji armastanud ja neid nende hädas aidanud. Mis me neile oleme teinud, jeda oleme teinud Ennistegijale.

Sgal pool ei ole aga jelle heategewa töö waja-dused ühejuguised, iihes kohas on seisuford pa-rem, kuna teijal on kijen daw häda.

Et teha organiseeritud tööd ja aidata jeal, kus wajadus kõige juurem, jelleks on meil korraldatud 23. detsembril üle-eestimaaline ajakirjade lewita-mine. Tähendab jellel päewal lähewad kõik öed-wennad wälja ajakirju müüma. Sisjetulek läheb heategewale tööle. Müisugune wõidukäit on korral-datud terwes unioonis ja jellest wõtawad oja ka misjonitööliised.

Lewitamisele tuleb „Meie Aeg“ nr. 12, mis on juurepäranne jõulunumber ja inimestele jelleks ajaks juust kohane. Harilikult inimesed ostawad heameelega enne pühi müisugust lugemisainet.

Neid lehti wõib wajaduse korral lewitada kuni detsembrikuu lõpuni. Pärast jeda tuleb koge raha ära jaata. Rahajaatmise jaotuses märkige üles, kui palju teie olete jaanud nende lehtede eest täies wäärtuses. Kui keegi soowib heategewa töö jaoks annetada, jüs wõtaks ka see tänuga wastu.

Neid lehti jaadetakse kogudustele nii palju, et igale liikmele tuleb kaks lehte. Need kaks lehte on Jumala abiga küll wõimalik ära anda, ja eriti müisugusel heal ajal nagu enne pühi. Müidugi paljudes kogudustes on wanu ja haigeid, jeepä-rajt ootame noortelt ja wõimelistelt, et nad lewi-tamad rohkem kui kaks lehte.

Tahame kõik homme, nii palju kui iganes wõi-malik, wälja minna jellele heale tööle. Kui keegi aga ei saa 23. detsembril minna, jüs wõib ta oma oja teha jõulupühade jookjul ükskõik misju-gusel päewal.

Armjad kaaswõitlejad! Loodame teie kõikide osawõttu jellest heast tööst! Soowime jelleks Ju-mala õnnistust!

A. Sabrak.

Puudus ja halastus.

Maailm on asjata lootnud, et häda ja puu-dus jellel aastal wäheneb. Müda rohkem me tal-wole läheneme, jeda selgemini näeme, et waejus, eriti juuremates linnades, ei ole jäänud wähe-maks kui see oli mõõdunud aastal. Mlati kaab selgemaks, et puudus on ärawõitmatu. Siin wõib seisuforda parandada ainult abiga.

„Häda ja kaastunne teewad kõik inimesed ju-gulasteks.“ Puudustkannataja on tihti kõige kaas-tundlikum, jest ta on õppinud puudust tundma oma läbielu kaudu. Seepärast ei ole raske maameest liigutada, et ta annaks waeleste piisut wilja, wõi töölist mõjutada jelleks, et ta ohwerdaks oma päewapalgast, wõi ifegi näljast wiia nii kaugese, et ta on walmis lewatuks jagama oma kaastan-natajaga. Kuid raske on äratada kaastunnet abi-wajajate wastu neis, kes ei tunne puudust. Müid on sunnitud jõulkaile jeaduslikult maksu määrama, heategewad organijakstoonid korraldawad korjan-duji jne., et rahuldada kõige hädalisemat wajadust.

Siin ja jeal on ka rikkaid, kes wabatahtlikult ja-gawad oma warandusest waeleste. Nende abi-andmiste läbi ei ole aga weel kõik häda waigis-tatud. Et wiia läbi tagajärjerikkamat ja piisawa-mat awitustööd, jelleks on tarwiline ka meie toetus.

Tõelisel on kahejuguiseid waejeid: ühed on waejed õnnetuse läbi, teised aga ebaõige eluwijji pärast.

Siin tekib küsimus: „Keda neist kahest peab aitama?“ Selle küsimuse juures peab abi-wajajate erinevus jääma teisele kohale. Esijoones ei ole jün tegemist, kes jüüdi on, waid kes on hädas. Siin hakkab maksma halastus. Tähen-damisõnas halastajast samariitlastest näeme, et jeal oli tarwiline wiimitamata abi. Kui see oli antud, jüs wõidi tähelepamu pühendada teistele küsimustele. Tõeline halastus austab inimest kui Jumala loodolewust. Halastaja ei otji jeal, kus ta peab aitama, teiste tähelepamu ega lugupidami-st, waid tema tegevus on wastus abihüüdele.

Inimese loomulik elupäästmistung ajab teda ligimeseitamisele. Iga inimene peab olema karste ja abivalmis.

Kes oma elus ise ei ole häda läbi elanud või jeda oma silmadega näinud, see peaks esimesel võimalusel külastama vaeste linnaosa. Peaks nägema seal haigust, mustust, koormatust, muret olemasolu pärast ja meeleheidet. Veel enam, ta

peab näitama neile tumedatele kodudele ja kahwatanud nägudele puhta armastuse kiiri. See on käesoleva filmipilgu vajadus. See on kristlase õilis töö.

„Nõnda paistku teie valgus inimeste ees, et nad teie häid tegusid näevad ja austavad teie Issa, kes on taevast.“

H. L. Rudy.

Issand käseb õnnistusel tulla.

Adventrahva heategew töö on jammunud arenemistrada. Selle armastustöö põhijooned leiame Bühkirjast. Siin ja üksipäinis siin seisab ka kindlustus selleks, et võib hoiduda wigadest, kuna inimlikkus iseenesest pole kunagi eestimatu. Jumala plaan on täiesti selge ja arusaadav ning käsitab Tema rahva elutööd nii üksikasjaliselt, et on antud juhtnöörid iga tegewuse kohta. Armastustöö Jumala käes tähendab praegusel ajal võimast abinõu. Olgu veel nimetatud, et me peame pidama kinni Bühkirjas avaldatud suurtest juhtnööridest, sest neil on kindel alus ja nad jäävad alati maksma.

1. Jumala rahvas ja heategewus.

Liit. 2, 14: „Sa on iseennast meie eest annud, et ta meid pidi lunastama ja puhastama iherahmaks, kes usin on heatööle.“ — Jer. 29, 7: „Sa nõudke jeda, mis linnale heaks tuleb.“ — 2. Kor. 9, 8: „Jumal on wägew kõike armu meile rohkesti andma, et teie ikka kõiges kõigega wõite rahul ja rohked olla kõigele heatööle.“

2. Heategu ja ülemus.

Liit. 3, 1: „Tuleta nende meele, et nad on würestide ja ülemate wastu alandlikud, nende sõna wõtawad kuulda, ja on walmis kõigele heatöle.“ — Room. 13, 3: „Aga kui sina ei taha ülema hirmu kartta, siis tee head, ja siis jaad sina kiitust temalt, sest tema on Jumala teener sinu heaks.“

3. Heategu ja inimesed.

Liit. 3, 8: „Sa mina tahan, et need, kes on Jumalat uskunud, hoolt kannawad heategude sees elada, see on hea ja saadab inimestele kasu.“ — Jes. 58, 7: „Eks see ole paastumine, kui sa leiba murrad näljasele ja wiid oma kotta wiletsa, kes pelus on; kui sa näed, kes alasti ja katad teda, ja kui sa ennast kõrwale ei hoia oma ligimese eest.“

4. Jumala kogudus ja heateod.

Liit. 3, 8, 14: „Mina tahan, et need, kes on Jumalat uskunud, hoolt kannawad heategude sees elada.“ — „Aga ka meie omaksed õppigu heategude sees elama, et nad wõiksid kõlwata sinna,

kus neid tarwis on, ja et nad ei ole ilma usu kajuta.“

5. Heategewuse jumalikud põhialused.

5. Moos. 10, 18: „Kes õigust teeb waejelapsele ja leiknaisele, ja armastab wõõrast, et ta temale annab leiba ja riideid.“

6. Jumalik käsk heategudeks.

5. Moos. 10, 19: „Sa teie peate wõõraid armastama...“ — Gal. 2, 8: „Kui teie nüüd kuninglikku käsku täiesti peate kirja järele: sina pead ligimest armastama kui iseennast, siis teete teie hästi.“

7. Heategewuse hooletussejätmine.

Gal. 4, 17: „Kes nüüd mõistab head teha, ja ei tee jeda mitte, sellele on see patuks.“ — Matt. 25, 45: „... mis teie ual pole teinud ühele nendefinaste wähemate seast, jeda pole teie minulegi teinud.“

8. Hooletussejätmise tagajärjed.

Matt. 25, 41: „Siis wõtab tema ka õelda neile, kes pahemal käel on: Winge ära minust, teie äraneetud, igawesse tulesse, mis walmistatud on kuradile ja tema inglitele.“

9. Heategewus toob õnnistuse tegijale.

Kuna me oleme nüüd piiblist pannud tähele Jumala rahwale antud heategewuse peajuhtnööre, mis jääwad kindlaks ja meid seowad, siis tahame ka pisut tähele panna õnnistust, mis on heategewuse tulemus.

See ülesanne on juur, sest aeg on raske ja wahendite muretsemine veel raskem ning meid on wähe. Heategewuse ehk armastustöö kohta on antud järgmine töötus, 5. Moos. 15, 10: „Sa pead temale ikka andma, ja su jüda ei pea mitte kuri olema kui sa temale annad; sest see asja pärast õnnistab sind Jehoowa, ju Jumal, kõiges ju töös ja kõiges, kuhu külge sa oma käe pistad.“ — 5. Moos. 26, 13, 15: „... ja olen jeda ka annud lewiidile ja wõõrale, waejelapsele ja leiknaisele, kõik jeda käsku mööda, mis sa mulle oled käskinud; ma pole läinud üle sinu teelu ega jeda

ära unustanud.“ — „Vaata oma piiba eluajemelt taevast, ja õnnista oma Siskraeli rahvast.“ — 5. Moos. 28, 1—13. „Ja see peab jündima, kui ja Jehooma, oma Jumala sõna dieti kuuled, ja katjud teha kõige tema käskude järele, mis ma sulle täna käsen; et Jehooma, ju Jumal, jind ülemaks tõstab kui kõik maailma rahwad. Ja kõik need õnnistamisjed tulevad ju peale ja saavad jind kätte, kui ja Jehooma, oma Jumala, sõna võtad kuulda. Õnnistatud oled ja linnas ja õnnistatud oled ja maal; õnnistatud on ju ihusugu ja ju maavili ja ju lojuste sugu, ju härgade sugu ja ju pudulojuste karjad; õnnistatud on ju korvid ja ju lewakimad; õnnistatud oled ja sisse tülles ja õnnistatud oled ja välja minnes. Jehooma annab siis käsu ju pärast õnnistamisele ju rehealuste sees ja kõigis, kuhu ja oma käe külge pistad.“

2. Kor. 9, 8. 10: „Aga Jumal on vägev kõik armu rohkesti teile andma, et teie ükka kõigis võite rahul ja rohked olla kõigele heatööle. Ja teeb teie seemne paljaks ja kasvatab teie õiguse vilja.“ — Luk. 6, 38: „... andke, siis peab teile antama; üks hea finniwaotatud ja kuhjapeaga ja puistatud mõõt peab teie rüppe antama.“

Teeme sellest kokkuvõtte. Tõotus ütleb, et Jumal tahab neile, kes tema käsujõna peavad, lasta osaks saada kõik need õnnistused. Kes peavad siis Tema käste? Rooma 13, 10. on öeldud: „Armastus ei tee ligimesele kurja; siis on armastus käjutäitmine.“ Gal. 5, 6. 14: „Sest Kristuse Seesuse sees mahtab usk, mis on armastuse läbi tegew. Sest kõik käsk jaab täieks ühes sõnas, see on: Sina pead oma ligimest armastama kui iseennast.“

Need kirjakohtad näitavad ühemõtteliselt jumalarahwa juhtumist oma ligimesele ning wastutust, mis neil lasub armastustöös ja waeste eest hoolitsemises. „Kellel ei ole Kristuse waimu, see ei ole Tema pärast.“

Gal. 5, 22: „Aga waimu kaju (wilk) on armastus.“ Armastus kroonib Jumala kaju täitmise, jeda näidatakse 23. jalmis, öeldes: „Riiguste wastu ei ole käsk mitte.“ See on küll kõige juurem õnnistus, mida on wõidud wäljendada. Matteuse 25. peatükis kirjeldatakse kohtupidamist, kus on otsustamise juures mõõduandmaks see, kuidas keegi on täitnud kuninglikku käsku. „Siis wõtab kuningas neile öelda, kes tema paremal käel on: Tulge tänna, minu isa õnnistatud, pärige kuningriik, mis teile on walmistatud maailma asutamisejt. Sest mul on nälg olnud, ja teie olete mulle jüüa annud; mul on janu olnud, ja teie olete mind jootnud; mina olen wõõras olnud, ja teie olete mind koristanud; mina olen alasti olnud, ja teie olete mind katnud; mina olen haige olnud, ja teie olete tulnud mind

katsuma; mina olen wangis olnud, ja teie olete mu juure tulnud.“

Siin seisab kuninglik käsk kohtumõistmise kohtpunktis, ja igaüks on wastutaw selle käsu põhjal. Selle kuningliku käsu täitmine on armastus ligimesele. Seepärast tarwitab Jeesus ka sõnu, mis näitawad Jumala laste, see tähendab Jumala rahwa ühiskondlikku awistamistööd. Siin on näidatud waesust, haigust, peawarjuta olekut jne. Siin on tegemist piiritlemata ühiskondliku alaga. Meid põhiseadusi tähele pannes wõib Jumala rahwas end walmistada selleks, et jääda seisma kohtus. Ei pea unustatama, et Petrus ütleb (1. Petr. 3, 8): „Aga wiimaks, olge ühemeelised, ärda meelega teiste wastu, wendade armastajad, südamest haledad, lahked.“ 9. jalmi wiimases osas lisab ta weel juure: „... jest et teie teate, et teie selleks olete kutsutud, et teie õnnistuse peate pärima.“ Need, kes peawad õnnistuse pärima, on need, kes Matteuse 25. peatüki järele on täitnud kuningliku käsu. Kristus annab neile kui õnnistatutele päranduseks taewariigi. Peaasi on armastaw meeljus ja jumalikkude juhatus tähelepanemine. Kõik, kes on wõtnud wastu Jumastuse Kristuses, on selleks kutsutud. Olgem hooljad, nii et keegi meist ei puuduks. Meed tõstasjad, mis on täiesti piiblikud, kohustawad igaühte, kellel on Jumala rahwa heaolu jüdame peal. Peame arendama armastusmeelust ja armastustegusid igas juunas. Sellel alal peame edusamme tegema jeesmiselt ja wäljelt, kuni kõlab wiimne tähendusrikas sõna: „See on lõpetatud!“

Waewalt on mõni teine meie tööharu piiblis nii laialatuslikult ja ühikasjaliselt kirjeldatud ja toonitatud kui see. Seda juurem wastutus lasub meil, jeda tähele panna ja läbi wiia. Selle heategewuse alus seisab kirjas, ja kui me jeda teeme, siis annab Kristus käsu õnnistusele, et see meie rikkalikult osaks jaab. S. Jost.

„Misjoniteadete“ ja „Meie Aja“

toimetus ja kaastöölised
s o o w i v a d t e i l e

head uut aastat

ja tahavad teile pakkuda
kogu aasta läbi

kõige vajalikumat.

Noorte elu.

Tolmetaja: Ed. Mägi.

15 aastat Tartu MV ajaloos.

See oli 1918. aastal, Sakja okupatsiooni ajal, kui Tartu adventkoguduse noored organiseerisid koguduse juure noorjoo-osakonna. Et see oli esimeheks organiseeritud osakonnaks meie Liidus, siis olgu nimetatud asutajate liikmete nimed: Johan Sproget (tookordne Liidu esimees), Eduard Mägi, Marie Sunt, Leontine Lubi, Salme Leoke (endine Wään) ja Johanna Määl.

Esimeheks juhtis waliti Marie Sunt. Diakonnas oli asutamisel umbes 15 liiget. Tolleaegse tegevuse kohta oleks öelda niipalju, et hakati peale omawaheliste koosolekutega.

Iseiswusaja saabudes tulid paremad ajad ka meie noorjoo tööle. Kui jeni töö piirdus waid kodulinnaga, siis nüüd wõeti ette ka pikemaid reise mujale. Neid misjonireise oli kaunis tihti. Ühtlasi peeti oma jaalis (Wõru tän. 10) awalikke ja omawahelisi koosolekuid. Pooldajate arv kaswas.

Osakonna juhiks on olnud mitmed. Marie Suntile järgnes Salme Leoke. 1924. aastal juhtis L. Lubi. Järgneval aastal oli juhiks nende ridade kirjutaja ning Ernst Eller. Samal aastal pandi alus osakonna raamatukogule. Kogus on praegu umbes 350 raamatut, peale selle veel noodid ja ajakirjad. 1926. aastal oli juhiks Ed. Mägi.

Aastail 1927.—1931. oli juhiks Paul Eller. Noorjoo-osakond oli kaswanud. Tööd tuli jaotada.

Selleks ajutati neli toimkonda: uju-maailmawaate, misjoni, kaswatus ja kunsti toimkonnad. Oma wahelistest koosolekutest wõttis osa palju kestkooli ja üliõpilasi. Aastal 1929. täitus paljude noorte ammune soow — ilmus esimene number omawahelijest ajakirjast „Sihiraiujad“. See ajakiri on tekitanud tänini elewust. Igat numbrit oodatakse juure huwiga. Ta kajastab ju noorte elu ja tegevust koguduses.

1931. aastal oli juhiks Ed. Mägi. Samal aastal osteti flower, mille alusfondi pani armastustöö grupp juba 1927. aastal.

Wahepeal olgu nimetatud, et peale noorjoo-koosolekute korraldati kontsert esimest korda 1926. aastal. Korraldajaks oli tookordne koorijuhst Ernst Eller. Sellest ajast peale on korraldatud kontserte järjekindlasti. Tänaeni on neid peetud umbes wiisteist. Kolm korda on tehtud kontsert-ringreise, juurim neist on olnud Lõuna-Eestis (Wõrus, Antslas, Walgas, Elwas). Ed. Mäe kõnede puhul ringhäälingu kaudu anti kaks kontserti walitud kawaga.

1932.—1934. aasta maikuuni oli juhiks Paul Maweis. Tema ajal koostati koduford osakonnale.

Käesolewal filmapilgul on juhiks Ed. Mägi. Osakond waatab heade lootustega tulewikku.

W. J.

Noorsoo kodukorrast.

Noorjoo uus koduford on awaldatud õige näguja raamatukesena. Ta on 20-leheküljeline ja sisaldab 89 punkti. See punktide arv on wõrdlemisi juur ja iseenejst juba kõneleb täiuslikkusest. Ja tõepoolest ta on see, mida soowiti.

Uue koduforra järgi tunti wajadust juba pikemat aega. Wana koduford osutus meie aja kohta puudulikuks, ja teda ei saadud enam wõtta oma tegevuse juhtnööriks. Noorjoo juhatused talitasid oma äranagemise järele. Üks osakond kuulas järele, kuidas teeb teine ja siis otjustas, et meie teeme ka nii. Wähemad osakonnad pidasid end vähemateks wendadeks ega püüdnudki midagi teha noorjoo tegevuse korraldamiseks.

Dodati noorte kongressi, et see toob abi. Ja nii see oligi. Tulisemad noorjoo koduforra eestwõitlejad soowisid küll, et kongress annaks koduforra juba lõplikul kujul, kuid seda ei saadud läbi wiia. Nii määrawa tähtsusega asi ei saanud walmida üleöö. Ja nüüd ongi see tulnud õnneks, et kongress mää-

ras komisjoni ja andis selle kätte koduforra koostamise. Sedawiisi on olnud rohkem aega koduforra kallal töötada.

Komisjon on wõtnud oma ulesannet tõsiselt ning on teinud tubli ja tänuwäärse töö. Kuna puudused andsid end tunda ning wajadus korra ja üksteemi järele oli olemas, siis seda hõlpsam oli asja teha heaks.

Uus koduford ei ole ainult määrustik, mis lubab ja keelab, waid ta on ühtlasi käsiraamat ja tööplaan. Ta loetleb organisatsiooni põhjooned ja tegevuse wõimalused. Iga lõnaga on püütud wõimalikult palju öelda. Temas on öieti väga palju ja kõik öeldud, nii et teda ei juudeta wõtta enam norma, mis igaiüks peab kõrwalekalduumatult täitma, waid peaasjalikult ta wõetakse eesmärgina. Temas on püstitatud liikme ja osakonna õilis kuuju. Ja sellest aitab ka. Kuigi tegelikult ei saa olla nii häid liikmeid ja osakondi, siis on ometi olemas eesmärk, plaan.

Eesmärk aga ongi elus kõige olulisem osa. Ta õhutab edasipüüdmisele ja loomale tööle. Ja kui midagi tehakse ja eesmärk on õilis, siis sellest ifkagi midagi wälja tuleb.

Üksikliikme eesmärk on, et ta midagi oleks. Kuid üksi ta ei saa midagi olla. On tarwis organisatsioon, hulkade osawõttu. Sealjuures on tarwis, et organisatsioon oleks midagi rohkemat. Ja nii need vajadused juurenewad astmelt astmele. Aga vajadused pörkawad kokku ka tahtlustega. Ühel liikmel on see tahtlus, teisel liikmel see puudus, ja tegewus ei edene. Need tahtlused tuleb kõrvaldada. Eesmärgi mõju peab olema suurem kui tahtluse mõju. Ja mingil muul teel ei saa eesmärk olla esikohal, kui et koduford tuleb panna maksma. Selle maksmapanemist aga ei saa teha fundusega.

waid tuleb äratada kohustustunne, mis teeb koduforra tähtsaks ja wajalikuks. Liikmed kaswatatakse oma olekut ja tegewust kontrollima koduforra alusel. Püüdatakse talitada paragrahwi järele. Koduford tehakse põhimõtteks. Sellega koduford muutub rohkem enesefundiwaks abinõuks. Koduford näitab, mis on tarwis, ja siis püüdatakse ka seda teha. See tõrjub wälja loiduse ja ükskõiksuse ning muudab inimese täiemaks.

Koduforra järele tegutsimine on sihtkindel, seega on koduforrast kindlasti suur kasu. Ja kahju sellest, kes talitab weelgi oma meele järele, sest ta ei saa oma ülesannet täita ja koduforra koostamisega on nähtud waewa tema suhtes ilmaaegu.

S. P.

IDEAALNE NOORTE JUHT.

Noorjoo-osalonna põhjapanemaks elemendiks on ifka ja alati juhid. Kui noorte juht on usumees ja tubli adventist, sõna tõsisel mõttes, kui ta on energiliselt ja hoolikalt oma ala juures, siis kujuneb osakond tugewaks, töölikaks ja walmistab ette tublised koguduseliikmeid, sest milline on noorjoo-osalond täna, selline on kogudus homme. Kui aga juhid on nõrga iseloomuga isikud, hoopis kogemusteta noorte käitumises, teadmatud oma ülesannetes ja ükskõiksed oma kohustustes ning kui usuelu on neile vähema tähtsusega asi, siis noorjoo-osalondki wiimaks sammub sama teed.

Seepärast siis noorte juhid peawad olema kohased isikud, kes on teadlikud oma kõrges kutses ja on walmis wõtma õlgadele raske ja usaldusriikka ameti.

Kui kiisime, milline peaks olema noorte juht, siis mõistime paljude wastuste seast järgmisi kokku wõtta:

1. Noorte juht peab olema usujanimene. Ta peab usu oma hinges läbi elama, siis see ilmneb ka tema tegudes ja sõnades. Ta teab siis noori õpetada usuwõtte saawutama ka raskeas kiusatusis. Ja nooril on palju kiusatusi, kes aitab neid üle ja juhib wõidule?

2. Noorte juht peab olema usutaw koguduseliige. Kuidas võib ta õpetada noori usutawusele koguduse kohustatusis, misjonitööle jne., kui ta ise neis asjus on hooletu wõi midagi ees ei tee?

3. Noorte juht peab olema soojasüdameline inimene, kel on armastust noorte wastu. Minult jäärane isik, kes armastab noori, saab aru nende hingeeluist, võib tegutseda noortega edukalt. Noored otse janunewad juhtima isiku sooja

ja osawõtliku suhtumise järele, nad mõistawad seda väga hästi hinnata. Ebaoige käitumine noortega tõukab noored eemale ja peagi nad näewad niisuguses isikus ainult waenlast, kuigi see wahest alati nii pole. Kui on juba usaldus kaotatud, siis jeda ei saa enam tagasi. „Ole mu tallekeste karjane,“ ütleb Kristus noorte juhtidele; see tähendab, ole armastaw karjane. . .

4. Noorte juht peab huumitundma noorte tööst ja peab tahtma kaasa tegutseda. Ta ei pea ametit seepärast wastu wõtma, et teda waliti selleks, waid peab oma hinge sinna tööle panema. Oma tööd ta argu tehku loinult ega ükskõikset. Selline isik ei kõlba juhiks. Noortes peitub arwamata palju energiat, mida nad tahaksid liikuma panna ja kulutada. Seepärast noored ei jalli loidu juhti. Nad tahawad juhis näha isikut, kes nende energiat oskab juhtida üle kiwide ja kändude, üle eluwõitluste õiges juunda, wabasste wette ja ei mitte kõhu ega porisesse rappa. . .

5. Noorte juht peab olema isik, niisugune isik, kes on hingestatud Kristusest kui suurest isikust. Noorte hinged, kus on weel palju segipaisatud wara, ihaldawad selgust, kujunemist ja arenemist õiges ja kindlas juunas. Nendegi soow on kujuneda selgefujuliseks isikuks. Seepärast peab ka nende juht olema isik, kes enam ei kõhkle ega otshi, waid kes on kindel oma asjas. Niisugust juhti nad kuulowad meeleldi ja järgiwad talle.

6. Noorte juht peab olema eeskujulik inimene. See eeskuju on palju tähtsam kui pika jutluse ja noomituse ettelugemine. Juht, kes näiteks noortelt nõuab wiisakust, peab ise olema wiisakas, kes nõuab kainet elu, nii kui see on meie põhimõte, peab ka ise olema kaine. Noored ei

juuda pidada lugu inimesest, kes ise ei hoidu neist pahedest, mida ta teistelt nõuab. Paused, nagu „ärge tehke nagu mina“ ja „kuulake mu sõnu, ärge waadake mu tegusid“ ei ole väärtuslikud adventnoorte hulgas. Meie noored nõuavad eeskujusid.

7. Noorte juht peab olema teesmiselt moraalne ja väliselt puhas inimene. Inimene, kes ei ole puhas oma mõtteis, tarvitab noorte kuuldes kahemõttelisi sõnu ja lauseid, inetuid väljendusi. Noorte hing on puhas, kuidas ja julged jeda mürgitada? Niisugune isik pole noorte juht. Noorte juht sammugu moraalse eeskujuga ees, olgu puhas inimene, küll siis noored järele sammuvad. Ka väline puhtus on vajaline iga noore juures, seepärast ootame jälle juhi eeskujusid. Noorte juht, kes korraldamata riidetega, „leinawate“ küünealustega, jassisjuustega jne. astub noorte ette, ei edenda mingit korraldust osakonnas. Teiselt poolt ei peeta juhiks jeda, kes on moeliialdaja. Mõlemaid on noored walmis järele aimama, seepärast juht — ole eeskujulik!

8. Noorte juht peab olema distsiplineeritud inimene. Meie osakondades olgu hea kord. Selle saavutamiseks ainult siis, kui juhid on korraarmastajad. Juht ei tohi ial hiljaks jätta koosolekuile ja muile ettevõtetele, peab oma kohustusi täitma korraldust ja äärmise täpsusega, peab olema enese wastu karm ja nõudlik. Subab juht midagi, siis peab ta jeda ka tingimata täitma. Sõnamurdmine on juurem iseloomu-

nõrkus ja tunnus distsiplineerimatusest. Ka on tähtis osata anda juhtnõude noortele. Nende andja peab ise olema nende piinlikum täitja, siis ta mõib noortelt nõuda ja oodata jeda sama.

9. Noorte juht peab olema hea organisator. Kes kõik ise teeb ja teistel pealt waadata laiseb, pole tark meister. Tähtis on õige tööjaotus, kõigi liikmete tööle rakendamine. Meie uus koduskord annab selleks palju võimalusi. On kõik tööl, siis teadku juht, et ta on hästi korraldanud osakonna jiseelu. Teeb juht ise kõik, siis ta kaotab sellega jageli wäga suure abi ja nii mõnigi hea talent osakonnas kasutamatuks maha maetud. Issand laitis talendi mahamatjat sulast. . .

10. Noorte juhil peab olema koguduse täielik usaldus ja lugupidamine. Kogudus ei usalda oma nooremaid lapsi nende isikute kätte, kellel pole usaldust. Ei tule ka mõtlejad noored osakonna liikmeks, kui noorte juht pole lugupeetaw isik. Lugupidamist ei saa enesele nõuda, waid see tuleb ise, kui juht on see, mida ootab temalt kogudus ja selle juhatus meie põhimõtete kohaselt.

Nii näeme, et juhtidest nõutakse tõesti juuri kohustusi ja enesekaswatusi. Kuid ärge need read jedaagi tagasi kohutagu eelolewatel walimistel tööle ajumast, waid avaldatagu sooja osawõttu noorte wastu, tuntuagu humi ja tahet mendega tegeutseda ja neid aidata ühises wõitluses, et olla mõitjad ja puhtad noored praeguses langenud maailmas.

Ninetel — G. M.

Hingamispäevakool.

Toimetaja: E. Trussmann.

Õppetükkide ainejaotus.

5. jaanuaril.

Kristija Johannese wanemad.

- I. Nende esiwanemad, iseloom ja kutse.
- II. Ingel külastab Saariat.
 - 1. Inglise kuulutus.
 - 2. Saaria mõtted ja mure.
- III. Lapsele antakse nimi.
 - 1. Mõttewahetus nimepanekul.
 - 2. Ettekuulutus Johannese töö kohta.
- IV. Tema noorpõlv.

12. jaanuaril.

üks laps on meile sündinud.

- I. Kristuse eelajalooline olemasolemine.

- II. Propheetikuulutus Krist. sündimise kohta.
- III. Ingel külastab Mariat.
 - 1. Raabrieli kuulutus.
 - 2. Nimi, mis pidi pandama lapsele.
- IV. Betleemma külastamine.
- V. Seesuse sünd.

19. jaanuaril.

Karjaseid külastatakse.

- I. Karjaste läbielu.
 - 1. Karjased hoiawad karja.
 - 2. Inglise ilmumine ja kuulutus.
 - 3. Karjased leiawad lapse sõemes.
- II. Lapse ehitamine templis.
 - 1. Jeruusalemma külastamine.
 - 2. Waesusjast toodud ohwer.
 - 3. Siimeon õnnistab lastusest.
 - 4. Anna finnitab Siimeoni tunnistust ja ettekuulutust.

5. Joosep ja Maria lähewad tagasi Naatjaretti.

26. jaanuaril.

Targad külastawad lapjufest; põgenemine Egiptusesse.

- I. Targad toowad andeid.
- II. Põgenemine Egiptusesse.
 - 1. Inglise külastawad Joosepit.
 - 2. Joosepi põgenemine.
 - 3. Herodeese wiha lapse vastu.
 - 4. Laste hukkamine ja Herodeese surm.
 - 5. Lagasitulek ja elu Naatjaretis.
- III. Jeesuse lapsepõlv.
- IV. Jeruusalemma külastamine.
 - 1. Paapäpäha.
 - 2. Jeesuse kadumine.
 - 3. Õpetamine templis.
 - 4. Maria küsimus ja Jeesuse vastus.
 - 5. Lagasitulek Naatjaretti.

Milleks on ainejaotus.

Singamispäewakooli õpetaja peab olema oma asjas kindel. Tal peab olema selge ülevaade õppetükist. Ta peab oskama wälja mõtta peamõtted, mille kohta olemas lahendus õppetükis. Kui tal on endal selge mõte, siis ta saab jelle anda edasi ka teistele. Peapunktide leidmiseks on eeltoodud jaotus. Nende peamõtete alusel saab kogu õpetüki aineküsimusi käsitleda mõtterikkalt ja elawalt. Seega siis ei ole tarwis küsimusi maha lugeda, waid küsimused tuleb ise moodustada. Ja kui mõte on selge, siis see läheb juurepärast korda. Küsimuste mahalgemine on asja juures kombineerida ega anna iialgi selget arusaadawat mõtet, seepärast õpetaja peab sellest üle saama.

S. P.

Kümme käsku lastekoosoleku juhatajale.

- 1. Walmista hästi ette igaks laste koosolekuks, sest midagi ei saa raputada waruvalt, pealegi täiskaswanuil on raske rääkida laste keeles; õpetajad peawad olema piibliümberepanekjad.
- 2. Määgi rohkem lapse südamele kui tema mõistusele; mõtle, et laps elab südamega aga mitte peaga.
- 3. Ära anna lapsele waimutoitu liig palju ühe korraga, parem vähem ja juurepärast, kui palju ja mitte seeditam.
- 4. Mõua lastelt armsal toonil wiisakust ja korda, sest aukartus jumalate vastu ja täiskaswanute vastu jätab tihti jowida.

5. Ära tee lapsi tuttawaks üksnes piiblitlugudega, waid ka piibli endaga, jeda hoolega kasutades ja ka lapsi jelleks õhutades.

6. Ära kaota julgust tehtud wea ja näiliku tagajärjetu järel; sinu töö pole asjata, sest ja oled Kristuse ajemel.

7. Ära hellita mõtteid, et annad oma kohustuse ära, kui ja kujukil kohtad arusaamatust, ehharwamust wõi wastolu; Sumal on walitseja ja juhib kõik hästi.

8. Määgi nii tihti kui jaad sinule usaldatud laste wanematega; kodu, kool ja kogudus peab olema kolmikühend meie laste päästijeks.

9. Ära unusta lapsi õpetamast palwetama ja nendega ühes palwetamast, kuid ka igapäew nende eest palwetamast; palwe on parim kaswatusabinõu.

10. Ole lastele igas asjas hea eeskuju, sest nad usuvad enam oma silmi kui kõrwu. Ole hea eeskuju ijaarwamis misjonitegemuses. Lapse armastus Ennistegijale peab olema südamest.

Mis oleks siis, kui kõik teeksid nii?

Selle küsimuse peaks esitama endale iga hingamispäewakooli liige. Singamispäewa heaolu oleneb igast üksikust liikmest. On hea, kui jeda meele tuleb: Mis oleks siis, kui kõik...

jääksid hiljaks,
ei õpiks õppetükki,
oleksid kõige wastu ükskõiksed,
mõtaksid oja ainult wahete-wahel,
peaksid teisi kirjasonaga,
ei lepiks millegagi,
püüaksid ainult ise olla ja rääkida?

Vastus sellele on kerge anda. Mõnel juhul oleks lõpp kõigele ja mõnel juhul jääks palju jowida.

— Tänu Sumalale, et ta on meid hoidnud tões!

J. E.

Ärge unustage

„Hommiqualvet“!

lid käesolevast numbriist. Palume teid teha oma parimat, et mõistjite selle töö oma koguduses tagajärjerikkalt läbi viia. Teile saadetakse ka aruandekaardid, mis tuleb ära saata kohe pärast 31. detsembril.

A. S.

Noorsoo ametnikkude kursus

on 18.—21. jaanuaril Tartus. Iga noorsoo-osa-kond saaku oma ametnikke kursustele nii palju kui võimalik. Kui mõnes koguduses seni pole veel olnud aastavalimisi, siis saadetakse kursustele endised ametnikud ja ka arvatakse uued. Tehtagu kõik, mis võimalik, et igast osakonnast ja kogudusest oleks noori osa võtmas. Kui keegi ei saa omal kulul sõita, siis kogudus ja noorsoo-osa-kond peaks talle andma sõiduraha oma kasjadest. Me loodame head kursust. Küllalistena võtavad osa divisjonist noorte juht C. B. Anderson ja unioonist S. O. Rudy ja E. Liesnes.

Palun mulle Tartu, Lille 18, teatada hiljemalt 10. jaanuariks, kes tulevad kursustele, siis teame selleks teha eeltöid korteri ja muu juhtes.

Noorsoo osakonnad palvetagu oma koosolekul selle kursuse hea kordamineku pärast.

Tartu kogudus ja noored ütlevad kõigile „teretulemast“.

Ed. Mägi.

Sifemisjoni koosolekud Tartus ja Tallinnas.

Noorte kursusele järgnevad sifemisjoni koosolekud Tartus 22.—23. jaanuaril ja Tallinnas 24.—27. jaanuaril, välismendade osavõtul. Koosolekud peetakse neljapäeval ja reedel õhtuti, hingamispäeval ja pühapäeval päev läbi. Meile koosolekutele oodatakse liikmeid ja ametnikke ka meie teistest kogudustest.

Misjoniihingu ja hingamispäeva-kooli kirjutajatele.

Varsti möödub käesoleva aasta neljas weerand ja sellega ühtlasi terve see aasta. Mida me oleme jätnud möödunud aastal hooletusse, seda ei saa enam heaks teha eelseisval aastal. Seepärast palume teid, et te täidaksite samuti kui alati korralikult hingamispäevakooli ja sifemisjoni aruanded ja saadaksite ära, nii et 5. jaanuariks tingimata Tallinna jõuavad. Hiljemaks ei või jätta; mis hiljemaks jääb, see jääb välja üldaruandest.

Kes ei ole iga kuu saanud misjonitöö aruannet, sellel tuleb nüüd võtta kofku terve weerandi töö. Võtke arvele ka 23.—31. detsembrini lewitatud ajakirjad („Meie Aeg“ nr. 12).

29. detsembril andke välja kõigile liikmetele isiklikud misjonitöö aruandelehed ning paluge neil üles märkida oma misjonitöö. Nende põhjal koostage aruanne.

Hingamispäevakooli kirjutajad peaksid ka need ütsitud liikmed ja grupid, kes elavad kaugemal, kuid siiski igal hingamispäeval peavad h.-p.-kooli, arvama h.-p.-kooli liikmete ja osavõtjate hulka.

Saatke h.-p.-kooli, sifemisjoni ja noorte misjonitöö aruanded ära, nii et nad tingimata 5. jaanuariks Tallinna jõuavad.

Teid ette tänades

A. Sabraf.

Tartu noorte juubel.

Pühapäeval 16. detsembril Tartu koguduse noorsoo-osa-kond pidas oma 15-aastase minemitu mälestuseks kontert-aktuse. Kirik oli tulvil. Osa võtsid peamiselt omad koguduseliikmed ja lähemad poolbajad. Kuigi oli soovitud näha auküllalistena Tartu avaliku elu tegelasi, tuli siiski leppida oma ringkonnaga. Ettekandest olid mitmed osad oma loominguist, nagu ilulugemine — Pühendus MB-lasile, E. Lutsult, ja soolo baritonile — Kes juudaks, W. Johansonilt. Ülemaate Tartu osakonna minemikust andis dr. P. Eller. Vaimuliku kõne pidas uniooni noorte juht E. Liesnes, iseloomustades Jeesust eeskujuna noortele. Terwitused andis isiklikult üle ainult Tallinna osakondade esindaja. Kuid ka mitmed teised osakonnad olid pidanud meeles Tartu osakonna suurpäeva ja saatsid oma soovid ning terwitused kirjas või telegrammis. Aktus kestis üle kahe tunni ja seda kuulati huviga. Pärast oli veel noortele kohvilaud ja koosviibimine.

Juubelipäeva pidamine kriipsutas eriti alla Tartu MB-laste sihikindla tegemise ja setskondliku meelsuse.

P.

Seeford on jäänud ära küsimuste oja. Tuleval aastal võtame kindlasti selleks ruumi. Toimetus ootab kaastöid peaaegajalikul küsimuste ja teadete näol.

Kullamaa koguduses uinus viimisele unele Jüri Saul. Ta sündis 8. juulil 1848. a. ja suri 10. detsembril 1934. a., seega saades vanaks 86 aastat 5 kuud 2 päeva. Meie koguduses ta on olnud seitse aastat.

Wäljaandja: S. P. Adw. K. Eesti Liit. Toimetus ja talitus: Merepuiestee 14-a. Tallinn.

Wastutaw toimetaja: M. Varengrub. Abitoimetaja: S. Pilt.

Tellimishind: Afiknumber 10 senti, poolaastas 50 senti, aastas 1 kroon. Posti jookseto arwe 192.